

да се завърне въ отечеството си и да заработи между народа. Въ тая посока върху него, младия и смѣлъ патриотъ, влияятъ и най-добритѣ сливенци, забѣгнали тукъ, въ Брашовъ, и проявили, като Антонъ Ивановъ Камбуровъ, напрімѣръ, живъ интересъ къмъ благополучието на родния си градъ и цѣла България.

На 26 октомврий 1825 г., Димитровденъ, Селимински пристига въ родния си градъ, следъ 12 годишно отсъствие. Излѣзълъ „беззакрилно сираче и неопитно дете“, той се завърналъ като 26-годишенъ младежъ, „зрѣлъ, обогатенъ съ чувства и мисли“, които надхвърлятъ опита и миогледа на сънародниците му. Посрещнатъ билъ твърде радушно и съ голѣми надежди за общото щастие. „Всичко това дълбоко трогна душата ми“, изповѣдва по-късно Селимински, спомняйки си и собственото вълнение и любовта на толкова близки хора. Въ кратко време той изучилъ нравственото и социалното положение въ града и съобразно съ това нагодилъ просвѣтно-националната си дейность. Ималъ е да се бори на два или три фронта: турци, гърци и българи ренегати. Турцитѣ, лениви и варвари, потискали жестоко народа, ограбвайки го и наказвайки го най-произволно. Фенерското духовенство държало въ невежество пасомитѣ и крепѣло чорбаджиитѣ изядници, сдружени съ турскитѣ чиновници. Гръкоманската класа пъкъ ненавиждала „торлацитѣ“ т. е. хората отъ народа, които се занимавали съ търговия и занаяти. Селимински подирва подкрепа тъкмо въ срѣдата на тия торлаци, които държали въ ржце промишлеността, отличавали се съ здрави нрави и чисто родолюбие и таяли силна омраза срещу грабителитѣ и лицемѣритѣ въ другитѣ две класи. Вѣренъ на програмата си за възпитание и организуване на истинския народъ, той основава едно тайно братство, което си поставяло за цель: да осигури безопасността на членоветѣ си; да помага на тѣхнитѣ малолѣтни сираци и на вдовицитѣ имъ; да подкрепя икономически слабитѣ между тѣхъ; и да подготви членоветѣ и народа за великото дѣло на свободата. „Смѣлостта е начало на дѣлата, а обстоятелствата водятъ къмъ края имъ“, мисли си той заедно съ философа Демокрита — и се впуска самоувѣрено въ проповѣдь и просвѣта като градски учителъ. Разбралъ психологията и нуждитѣ на еснафското съсловие, той си спечелва голѣмо обаяние въ своята ревность, съ своето безкористие, съ своя тактъ въ борбата срещу общественитѣ язви и врагове, и добива такова влияние „щото цѣлото братство треперало надъ него.“